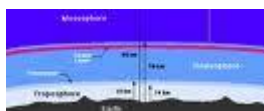

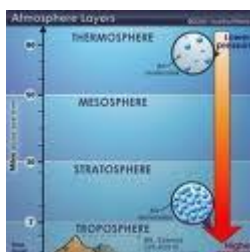
کوه‌ها به عنوان میخ‌های زمین

در قرآن چند جا از کوه‌ها به عنوان رواسی یا لنگرهایی که بنا بر نقل صریح قرآن نقش جلوگیری از جنباندن مخلوقات روی آن را دارد یاد شده است. لنگر یک کشتی با ثابت کردن کشتی نسبت به زمین کف دریا مانع می‌شود که امواج یا باد موقعیت کشتی را تغییر دهند. کوه‌ها چگونه می‌توانند باعث شوند که استقرار ما بر زمین بر اثر امواج باد یا آب بهم نخورد؟

فرض کنید کوهی یا اصولاً پستی و بلندی‌ای روی زمین وجود نداشته باشد. در این حال زمین در گردش به دور خودش در درون جو اطراف خود می‌چرخد یا به عبارتی نمی‌تواند جو اطراف خود را در حرکتش به دور خود با خود همراه کند. اگر این چنین بود شاهد وزش بادهای یک‌طرفه‌ی شدیدی بر سطح زمین بودیم که استقرار ما را به هم می‌زد. همین حالت وجود می‌داشت اگر فرض کنیم سطح تمام زمین را آب فراگرفته بود و در کف اقیانوس هیچ پستی و بلندی و کوهی وجود نداشت؛ در این حال، زمین در درون این جو آبی به دور خود می‌چرخید و موجودات درون آب همواره بر اثر حرکت نسبی یک‌طرفه‌ی آب نسبت به کف اقیانوس بی‌استقرار بودند.

پس کوههای موجود در سطح خشک زمین و در کف دریاها و اقیانوسها همچون لنگرهایی عمل می‌کنند که موقعیت ما را در اقیانوس هوا و آب اطراف زمین نسبت به قسمت جامد زمین ثابت نگاه می‌دارند. به نظر می‌رسد به این نکته، قرآن در 78:7 والجبال اوتادا، و کوه‌ها را

میخهای بزرگی قرار دادیم، نیز اشاره می‌کند. گویا کوهها همچون میخهایی بالشتکِ سیّالِ اطراف زمین را به قسمت جامدِ آن کوبیده‌اند و آن را با زمین در گردشش به گرد خود همراه می‌کنند و مانع وزشِ شدیدِ این سیال بر موجودات روی زمین می‌شوند که اگر چنین وزشی وجود می‌داشت دیگر این موجودات استقرار و آرامشی نداشتند و دیگر زمین گهواره‌ی آرامی برای آنها نبود. شاید از این روست که 78:7 بلافاصله پس از 78:6 که می‌گوید الم نجعل الارض مهادا، آیا زمین را گهواره قرار ندادیم، آمده است.

